

התוועדויות כ"ק אדמו"ר שליט"א

מליובאוויטש

שנת תנש"א

חלק ג'

(י"א ניסן — ש"פ חוקת, יו"ד תמוז)

בלתי מוגה

וההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה ("מלכות שבתפארת") היא ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש.

יג. ועל של פועל באתי — ובודאי יעוררו ויפרסמו בכל מקום ומקום:

כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד — על כאו"א מישראל (האנשים — הן יושבי אוהל (ישכר) והן בעלי עסק (זבולון), וכן הנשים והטף, כל חד וחד לפום שיעורא דילי") להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה.

ומה טוב — שהלימוד יהי (ברבים) בעשרה, כי, נוסף על המעלה ד"עשרה שיושבים ועוסקים בתורה שכינה שר"י ביניהם"¹¹⁸, יש מעלה מיוחדת כשלומדים עניני משיח והגאולה ברבים בנוגע להתפעלות והשמחה ברגש הלב, שע"ז הולכת וגדלה ההשתוקקות והצפי לביאת המשיח¹¹⁹.

ועוד ועיקר כפשוט — להוסיף בקיום המצוות בהידור, ובמיוחד בהידור במצות הצדקה (כללות כל המצוות¹²⁰) ש"מקרבת את הגאולה"¹²¹.

וכדאי ונכון לקשר ההוספה בצדקה עם ההוספה בתורה בעניני משיח והגאולה — ע"ז שההוספה לצדקה היא מתוך כוונה לקרב ולזרז את הגאולה, כיון שכונה זו כשלעצמה היא חלק מלימוד התורה בעניני הגאולה —

118 אבות פי"ג מ"ז. וראה אגה"ק סכ"ג.

119 ולכן, גם אלה שרוצים ללמוד בעין ושק"ט (ועד לחדש חידושי תורה בעניני משיח וגאולה), מתוך מנוחה וישוב הרעת, ע"י הלימוד לעצמו או בחברותא — ישתדלו (מומן לזמן) להשתתף גם בהלימוד בעשרה, כדי שיהי אצלם גם המעלה שע"י הלימוד בעשרה (ככפנים).

שע"י התורה (ענינו של משיח בתור "רב") נמשכים ומתגלים האורות עליונים והגאולה (ענינו של משיח בתור "מלך") באופן פנימי.

ובפשטות: "תפארת" — הו"ע לימוד התורה, ו"מלכות שבתפארת" — הוא לימוד התורה בעניני מלך המשיח ובעניני הגאולה שנחבארו בריבוי מקומות¹¹⁰.

— בתורה שבכתב (ובפרט "בדברי הנביאים... שכל הספרים מלאים בדבר זה"¹¹¹) ובתורה שבעל פה, כגמרא (ובפרט במסכת סנהדרין ובסוף מסכת סוטה¹¹²) ובמדרשים, וגם — ובמיוחד — בפנימיות התורה, החל מספר הזהר (ש"בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר כו' יפקון ב"י מן גלותא ברחמים"¹¹³), ובפרט בתורת החסידות (שע"י הפצת המעיינות חוצה אתי מר דא מלכא משיחא¹¹⁴), בתורת רבותינו נשיאנו, ובפרט בתורתו (מאמרים ולקוטי שיחות) של נשיא דורנו — מעין דוגמא והכנה ללימוד תורתו של משיח, "תורה חדשה מאתי תצא"¹¹⁵, שילמד לכל העם פנימיות התורה (טעמי תורה), ידיעת אלקות ("דע את אלקי אביך"¹¹⁶), כפס"ד הרמב"ם¹¹⁷ ש"באותו הזמן... יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כו"¹¹⁸ —

110 ונקל למוצאם — ע"י ספרי המפתחות (שרבו בדורנו זה) על סדר הא"ב, בערכים המתאימים: גאולה, משיח, וכיו"ב.

111 רמב"ם ה' מלכים פ"א ה"ב.

112 וע"פ האמור לעיל (ס"ז) שהגאולה באה ע"י התגלות ענינו האמיתי של הגלות — יומתק שסימני הגאולה הם בסוף (סיום וגמר) מסכת טומה הקשורה עם הגלות.

113 וז"ל קכ"ב — ברע"מ. הובא ונת' באגה"ק רסכ"ו.

114 אגה"ק דובעש"ט — כש"ט בחחלתו.

115 ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

116 דה"א רה י

עליו לנקבציו"¹²⁶, "מאשור וממצרים כו" ומאיי הים"¹²⁷ — באים "עם ענני שמיא"¹²⁸, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש (ש"בית תפלה יקרא לכל העמים"¹²⁹), ולקדש הקדשים — כמ"ש בהפרשה שקורין תיכף במנחה: "בזאת יבוא אהרן אל הקודש"¹³⁰, כניסת כהן גדול ביוהכ"פ לקדש הקדשים"¹³¹, ולעתיד לבוא — לא רק אהרן, אלא גם כאר"א מישראל שיהי בדרגת כה"ג ("ממלכת כהנים", כהנים גדולים"¹³²), ולא רק ביוהכ"פ, אלא גם "בכל שעה שהוא רוצה ליכנס"¹³³.

ועוד והוא העיקר — שכל זה נעשה בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, כך שיכולים להודות ולברך על לידת והתגלות המשיח: "שהחיינו"¹³⁴ וקיימנו והגיענו"¹³⁵ לזמן הזה".

הלימוד (במחשבה — מזמן לזמן) דמאמר חז"ל "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה"¹²².

יד. ויהי"ר שהחלטה בכהג"ל תמהר ותזוז ותביא תיכף ומיד את התכלית והמכוון — התגלות וביאת המשיח בפועל ממש, תיכף ומיד ממש. ובפשטות — שביום הש"ק פרשת "אשה כי תזריע וילדה זכר", "זאת תהי תורת המצורע ביום טהרתו" (לפני הקריאה בתורה ועאכו"כ לפני לימוד פרקי אבות במנחה), תהי לידת והתגלות משיח צדקנו ("חיוורא דבי רבי" כפי שהוא "ביום טהרתו") — שזוכים לשמוע ההכרזה (בכל העולם ובכל סדר ההשתלשלות) ש"הנה זה (מראה באצבעו ואומר זה) מלך המשיח בא", והנה זה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בא (כיון ש"הקיצו ורגנו שוכני עפר"¹²³, וצדיקים קמים לתחי' מיד"¹²⁴), וכל רבותינו נשיאינו, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, ומשה ואהרן עמהם.

וביחד עם כל בגי", "בנערינו ובזקנינו גו' בכנינו ובכנותינו"¹²⁵, "עוד אקבץ

(126) ישעי' נו, ח.

(127) שם יא, יא.

(128) דניאל ג, ג. וראה סנהדרין שבהערה 18.

(129) ישעי' נו, ז.

(130) אחרי טז, ג.

(131) להעיר ששיעור היומי ברמב"ם הוא

בהלכות עבודת יום הכיפורים (פרקים א"ג).

(132) יתרו יט, ו ובכעה"ט עה"פ.

(133) ויק"ר פכ"א, ו. וראה רד"ל שם. שמור

פלי"ח, י"ד ובמפרשים שם.

(134) להעיר, שברכת שהחיינו מברכים על

שמחה הנרגשת בלב — דוקא על דבר שישנו בפועל

עתה.

(135) וי"ל גם מלשון נגיעה. שיכולים (לא רק

להראות, אלא גם) לגעת (אָנדררען — לקו"ת ר"פ

שמיני).

(122) ובסגנון האמור לעיל — מלכות שבתפארת

— יש לומר: תפארת הוי"ע התורה, ומלכות —

שעיקרה קיום מצוות המלך — הוי"ע (המצוות,

וכפרט מצות) הצדקה, ובמלכות שבתפארת

(שהמלכות עצמה היא במדת התפארת) — גם

הצדקה (מלכות) היא חלק מהתורה (תפארת).

(123) ישעי' כו, יט.

(124) ראה זח"א קפ, א.

(125) כא י"ד, ט.